Boór János

Lelkem mélyéből felzengő...

BOÓR JÁNOS: ***Lelkem mélyéből felzengő***

Boór János verseivel először a dunaújvárosi versbarátok klubjában találkoztam. Ott mutatta be őket a szerző többször is, hogy vitassuk meg, mit érnek, mi a hibájuk, mi az erényük. János hangsúlyozta, hogy 6 mint nyugdíjas tanár elsősorban rádiózik, fotózik, műszaki hulladékokból szobrokat épít, ám érződött rajta, hogy a versírásban is babérokra tör. Tudta, még messze van a céltól, de igen erős vágy volt benne, hogy azt minél jobban, minél hamarabb megközelítse. A bíráló megjegyzéseket, ha olykor kissé sértődötten, csalódottan is, mindig figyelembe vette, gondosan javítgatta, csiszolgatta verseit, s igen szorgalmasan tanulta a költői mesterséget. Többszöri kísérlet után a szonett-írás problémáival is megbirkózott, ma már nem okoz neki gondot a jambikus verselés sem. Ám elsősorban a népköltészetet s a népies műlírát idéző ütemhangsúlyos formákat kedveli, ezeket változatosan, élvezetesen, stílusosan alkalmazza. Ügy tűnik, hogy Boór Jancsinak ez a költői anyanyelve. Ennek a közegében, képes hangulatvilágában van igazán otthon, teljesen idegen tőle a modernkodás. Lelke rajta! Ma minden lehetséges, minden hang, kifejezésmód teljes érvényűen jelen lehet, hadd találja meg minden ízlés a neki valót. Sosem volt igazabb a poétika világában a „virágozzék minden virág” elve, mint manapság. Ne a műítészek döntsenek, tegye ezt inkább az olvasó, akiből ugyebár ezerféle van.

János versei is meg fogják találni azokat, akik örülni fognak e könyvecskének, meg fogak igézni azokat, akiknek van szeme, füle, szíve, agya Boór Jancsi poézisének élvezetére. Milyenek ezek a költemények? Játékosak, érzelmesek, humorosak, kajánkodók, ön-ironikusak, kedvesek. Dallamuk, ritmusuk, rímelésük, zenei hatásuk mindig kellemes, témáik, mondandóik elgondolkodtatóak, képzeletviláguk nem egyszer varázslatos. Szinte minden vers a kis dolgok nagyszerűségének dicséretét zengi gyermeki ámuldozással, ön feledtséggel, minden vers az élet az egyszerű, közönséges, mindennapi lét szépségéről, érdekességér öl, értékeiről győzi meg az olvasót.

Boór János könyve varázserejű eszköz a sivárság s a rémületes arcú elmúlás ellen, mert aki azonosulni tud egy verébbel, egy zsiráffal, egy kopott paddal, egy elnyűtt cipővel, egy pocsolyával, emberi leiekbe öltöztetve őket, azt sose győzi le a bánat, azzal szemben az enyészet is tehetetlen.

Kiss Kálmán
tanár, költő, a dunaújvárosi versbarátok
klubjának vezetője.

Boór János

Lelkem mélyéből felzengő…

Készült az Extra Média Center gondozásában

Szerkesztő és felelős kiadó: Boór János

Tördelés: Fekete Dorottya * Extra Média Center Kft

Fotók: Boór János

Székesfehérvár, 2008

ISBN 963 460 608 3

Köszönetet mondok a kötet támogatóinak
Super Color Kft.
Dunaújváros, Vasmű út 7.

Molker Bt.
Dunaújváros, Verebély út 2.

Extra Média Center
Székesfehérvár, Seregélyesi út 112**.**

A kötetet szeretettel ajánlom
Némethné Kulicz Annának
őszinte szeretetéért
és odaadó emberi segítségéért.

Boór János

KI VAGYOK ÉN

Kopott cipőben
sántítva járok.
Átkarol a múlt,
az életre vágyok.

Fakó időben
tündérit látok.
Velem az ötlet,
a hittel hálok.

Ölel az öröm,
a bún sétálok,
és szeret az élet,
mert nem csatázok.

Dunaújváros, 2000. december 15.

SZÜLŐHELYEMEN
(*Ady nyomán*)

(*Előszállási kiállításomhoz*)

Ez itt egy falu, egykor puszta volt.
Alatta csörgedezett egy folyó,
mely most száraz, szomorú, és repedt,
mint évektől megformált környezet.

Ez a falu enyém is lehetne,
de a sorsom másfelé vezérelt.
Innen jöttem, s ide térek vissza,
mint emlékekkel teli tarisznya.

Ez itt pedig magam vagyok, vándor,
évektől átjárt küzdelemmel, bátor,
gondolatok repdesnek, én hagyom,
művekbe épülve magam adom.

Légy kedves hozzám, szeress, vagy ítélj,
de ifjú szívem még mindig itt él.
Innen indult a jövöm, bár küzdve,
sodorj magaddal ,vagy légy rám büszke.

Dunaújváros, 2001. július 23.

FALUSI HANGULAT

(*Elbeszélés rímekben*)

Falu végén áll egy ház,
abban lakik a kondás.
Van neki egy kutyája,
s tűzről pattant babája.

Mikor a nyáj legelész,
a babája félrenéz.
Látja ő a fűszerest,
meg a vándor őszerest.

Egyszer a nyáj beteg lett,
s még ott volt a fűszeres.
Hazajött a kondása,
meg a mérges kutyája.

Lett is aztán perpatvar,
repült a kés haraggal.
A menyecske penderült,
a fűszeres elterült.

Most is élnek boldogan,
a vendég már elmaradt.
nem jön ám a fűszeres,
meg a vándor őszeres.

Dunaújváros, 2000. szeptember 28.

FALUSI EMLÉK

A szén piros,
fúj a kohó,
izzik a vas,
kész a patkó.

Az éj zajos,
nyerít a ló,
az út poros,
gyí, te fakó.

Sári csinos,
szép arca hó,
öle szoros,
tüzet adó.

Pista csikós
bevonuló,
csizma, fokos
táncra való.

Zeng, peng, zajos
citeraszó,
víg és dalos
búcsúztató.

Járd, te táncos!
Nyeríts, csikó!
Idő, ne fuss,
táncolni jó.

Dunaújváros, 2000. január 11.

FALUSI TÉL

Ropog a hideg,
kopog a lány,
zörög a kilincs
forog a zár.

Tárul az ajtó,
huncut a szó,
rezdül a szoknya,
hullik a hó.

Zizeg a kályha
lobog a láng,
örül a legény,
vörös a táj.

Tüzes a cserép
meleg a ház,
lehull a szoknya,
hevül a láz.

Szeret a legény,
szeret a lány,
izzik a parázs,
forró a nász.

Dunaújváros, 2001. január 19.

OTTHONI EMLÉK

Üllő csendült,
dala pendült,
szóródott az szerteszéjjel.
A mi kedves kis házunkban,
télen, nyáron
nem volt hiány a zenében.

Kohó lobbant,
patkó koppant,
lázas munka folyt a télen.
A mi kedves kis házunkban
karácsonykor
megszólalt a hálaének.

Hóesésben,
fergetegben,
repült a szán kint a réten.
A mi kedves kis házunkban
ablak mögött,
kályha mellett élt az éden.

Bezzeg nyáron,
hő csatában
nehéz volt a kovácsélet.
A mi kedves kis házunkban
kohó mellett
duruzsolt a forró ének.

Baracs, 2001. december 28.

SZIVÁRVÁNYDAL

Szívem szívja a virágok illatát.
Lelkem óvja a pacsirta víg dalát.

Szívem lett az illatozó rózsaszál.
Lelkem dala szivárványon messze száll.

Neked adom ezt a kedves kis rózsát,
lelkem dala az áldásom adja ránk.

Dunaújváros, 2000. szeptember 2.

SZERELEM

Rózsává lett arcod, őrzi tekintetem.
Könnyező boldogság tündököl szemeden.
Ölelő lágy karod lelkemben megremeg,
ajkadnak varázsa lángra gyúl szívemen.

Dunaújváros, 2001. január 9.

JÓ VOLT

Jó volt érezni
a selymes tested,
ajkadnak forrón
izzó varázsát,
csillogó fényben
szikrázó szemed,
a részeg idő
pajzán múlását.

Dunaújváros, 2000. szeptember 3.

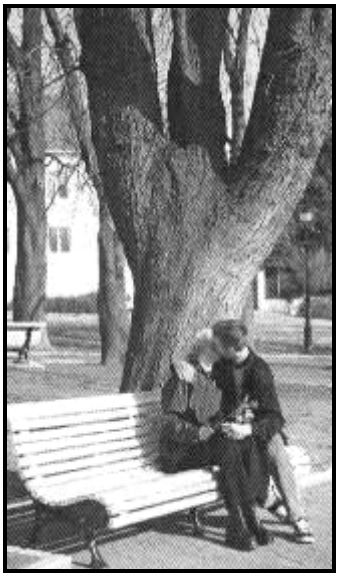

SZERELMES ÉJ

Fel te kedves,
fel a táncra,
múló percek
most a miénk.

Gyötrelmes bú,
fájó bánat,
nem tépi ki
senki szívét.

Jöjjön a tánc,
jöjjön bátran,
forró szívünk
egyet ígér,

boldogságunk már
nem álom,
szerelmes éj
csak a miénk.

Dunaújváros, 2000. szeptember 1.

MENNYEI SÉTA

Kergetőznek
a csillagok,
álmomban én
velük vagyok.

Séta közben
a Tejúton
kedves arcod
csókolgatom.

Lábunk alatt
fények gyúlnak,
hárfa-hangon
duruzsolnak.

Önfeledten
ábrándozunk,
Fiastyúkkal
barátkozunk.

Baracs, 2003. február 23.

A JÖVŐNK

Benned mozog a jövőnk
még a gyönyör csúcsra hág,
s tüzed égetőn perzsel,
mint kövön a parázs.

Neked duzzad az erőm,
még ropog a rőzseláng
és tested érzőn reszket,
mint a félő kismadár.

Dunaújváros, 2000. december 3.

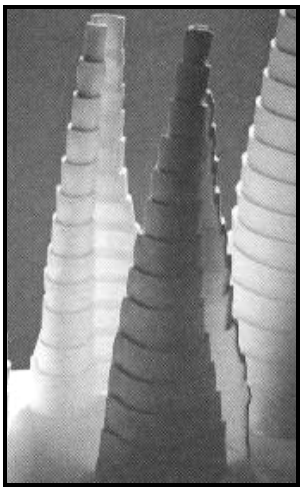

A LEMENŐ NAP

Fénylő korong gurulva bujkál,
csíkokban szűrődik a fénye.
Aranyban fürdenek a felhők
és gyűlnek az ég peremére.

Az izzó nap sugara fáradt,
de visszakacsint még a földre,
az árnyékot már nem küldi le
a színét vesztett zöld mezőre.

Sárga palástot ölt a határ,
majd eltűnik a szürkeségbe,
egy fáradt nap után ledől az
alkonyból vetett ágy ölébe.

Dunaújváros, 2002. február 17.

HOLDFÉNYBEN

Fuvola szólt az éjszaka,
holdfény hullott ablakomra.
Táncot jártak tarka árnyak
ajkad égő varázsának.

Kócos hajad lombja alatt
álmaimat simogattad.
Lelkembe hullt csókok árja
hullámzott a félhomályba'

Elfogyott a holdfény árnya,
idő trappolt a nyomába.
Csend fedi az éj örömét,
felettünk már a nap henyél.

Baracs, 2003. május 25.

A MADÁR MESSZE SZÁLL

Felreppen, hegyet lát,
hegyen egy kis fa áll,
zöld ágon egy madár,
egy madár messze száll.

Repked a föld felett,
látja a felleget,
látja a zöld rétet,
hömpölygő vizeket.

Kitárul a határ,
egy határ, két határ.
kismadár messze száll,
ki tudja, merre jár.

Dunaújváros, 2001. augusztus 1.

DE JÓ!

De jó,
így kéz a kézben andalogni,
derűs napfény tengerén.

De jó,
így átkarolva álmodozni
deres fejjel, te meg én.

De jó,
a napsugárban megfürödni,
a tengerpart lágy ölén.

De jó,
a boldogságban elmerülni,
alkonyfények idején.

Stavros, 2001. június 27.

VALAMIKOR

Valamikor szép volt veled,
lángolt a csillogó szemed.
Vágyaimból te is kértél,
átkarolva hőn szerettél.

Volt mikor a napfény alatt,
gondtalanul telt el a nap.
Terveinket szövögettük,
lelkünk fényét összetettük.

Hosszú évek teltek múltak,
a gondjaink ránk borultak.
Elrabolt az élet tőlem,
vérző szívvel kell most élnem.

Dunaújváros, 1999. december 19.

KERESTELEK

Kerestelek rengetegben,
a sötétség erdejében,
a holdfényben fenn az égen,
Kerestelek messzeségben,

Ég alatt a zöld mezőben
domb mögött pázsit fényben
csillagok közt fénylő égen.
kerestelek reménységgel.

Végre aztán megleltelek:
fények között álomképben
kedves arcod mosolyában,
érző lelkek nyugalmában

Dunaújváros, 2004. december 28.

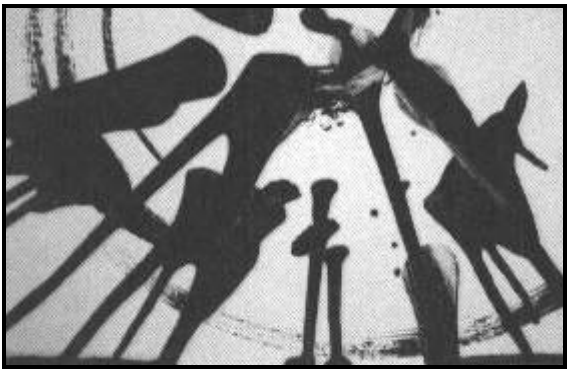

GONDOLOK RÁD

Gondolok rád
holdtöltekor,
mikor vérem
perzselőn forr.

Gondolok, ha még
leszáll az est,
álmaimban
arcod oly fess.

Gondolok rád
télen, nyáron,
gondolatban
szép az álom.

Gondolatban
én elérlek,
lelkem mélyén
veled élek.

Dunaújváros, 1999. június 28.

TÁBORTŰZ

Lebegett a
fény a téren
alkony után
a sötétben.

Arcod árnya
rám vetődött,
karjaim közt
perzselődött.

Álmodozva,
öleltelek,
két csók között
szerettelek.

Te lettél a
tábortüzem,
fényben úszik
az életem.

Baracs, 2003. február 23.

AMIKOR TÁNCOLTAM

Amikor táncoltam
illatos lányokkal,
bájaik vágyómmal
festettek arcomra.

Türelem ballagott
a mámor kínjában,
érzésem meglátszott
lépteim nyomában.

Szememből sugárzott:
mosolyuk zavara,
lelkekbe berajzolt
pillanat mámora.

Éjjel az ágyamban
álmaim motoztak,
takaró sarkával
meg is csiklandoztak.

Dunaújváros, 2000. április 28.

AZ ELSŐ SZERELEM

Mikor az éjszaka fogja vagyok
még a gyötrő álmok el nem érnek,
emlékeim mélyében kutatok,
kinyúlt karommal mindig elérlek.

Kedvesen reszkető néma dalod
izgalomtól átitatva várom,
melyet motor zaj búsan szaggatott
azon a kalandos, vidám nyáron.

Első szerelem tőlem messze szállt,
a múló idő belőle kortyolt,
puha bársonyos fészke kihűlt már,
az idő felőröl minden múlót.

Dunaújváros, 1998. december 9.

TÉLI ÉJSZAKÁNK

Mint fényes csillag ragyog a szép termeted,
rózsaszínű tűznél hallgatjuk a telet.
Féltő tekinteted a végtelenbe néz,
s kint jajgatva úszik a fagyos téli szél.

Mikor ajkad csókolom, nevet rám szemed,
ölelő karod közt érzem hű szerelmed.
Érlelő vágyod sóhaja, tettekre kér,
s kint jajgatva úszik a fagyos téli szél.

Dunaújváros, 2000. november 2.

ELSŐ SZONETT

A költő, ki csak verset trombitál,
Aki a mámortól előre részeg,
Ha hozzáfog, elrontja az egészet,
S rím helyett csak kínokat produkál.

Magáról gondol ő szörnyűt, merészet.
Szárnyalva kitör, ordítja: vivát!
Lázas izgalomtól fűtve zilált.
Nem ismer ő akadályt, se félszet.

Nem hallja, hogy ríme döcögve vásott,
És nem különb, mint a kocsmai táj.
Csorgó könnyét törli érzelmi bársony,

S úgy érzi, hogy semmi se fáj
S míg csengenek szonetti dallamok,
Boldogan sóhajt: - nagy költő vagyok.

Dunaújváros, 1999. december 4.

AZ ISTENI NŐ

Mint borús égből a villámcsapás
Égi tüneményként jelent meg képe,
És úgy lebegett bús szemem elébe,
Mint tökélyből nyílt tündéri varázs

Elmondhatatlan volt az a hatás,
Valami antik istennőnek vélve,
Őt ámult lelkem csodálattal nézte,
Forró lett minden, mint izzó parázs.

A csillogó szempár lángolva kérte
Félénk libidóm heves ostromát,
Szép tekintetét ajkamra szegezte,

Sejteni kezdtem egy újabb csodát
A leple lehullt, ragyogott a teste.
Most is érzem a vágy vad mámorát.

Dunaújváros, 2000. január 6.

A MÁMOR

Tested a szépség, látom vonalát
most igazán, mert bájod gyönyöröd,
melyen átjut selymes szemöldököd
s a bús szívemet vággyal hatja át.

Szemed fényébe, szemem tükre lát,
ívelő pillád bús rése mögött
és lelked mélyén finomra szövöd,
szíved árnyának fényes sugarát.

Tested selymét izgatottan vágyom,
csillogó fényt szép szemedbe látom,
lihegve mérem combod fürtödig.

Ajkad érzéki tája feszültség,
kebled formája a tiszta szépség.
a mámor tengere ebből merít.

Dunaújváros, 1999. december 5.

SÖR ÉS BOR

Nekem az élet boldogság s öröm.
Ébredéskor vidám napra vágyom,
nem taszít el ettől egy rossz álom,
ha bánat ér, felhajtom a söröm.

Városban rovom a napi köröm,
a sétámat stabilan nem járom,
ha fáraszt az út, pihenni vágyom,
ahol már vár rám a korsó söröm.

A bort is néha-néha megiszom,
ha többet, akkor jön a víziszony.
Ilyekor a napi séta után,

a lábaim rakom kissé bután.
Mondják az utcán, nézd, hogy tántorog,
– nem részeg –, csak kissé öreg vagyok.

Dunaújváros, 2000. szeptember 15.

A MŰVÉSZET MI LEHET?

A művészet mondd, vajon mi lehet,
tán tükre az emberi életnek,
vagy árnya a küzdelmes létünknek,
borzalmak által átélt képeknek?

Vagy tűnődő emberi értelem,
lélekből fakadó szerelem,
vagy suttogó érzelmi dallamok,
bánatot kísérő bús hangok?

Perzselő napon széna illata,
vagy harmaton pacsirta dallama,
a természet varázsos csodája,
költő-széptől részegült rím párja?

Tükröző valóság sejtelme,
árnyba bújt szépség rejtelme,
szellemi erők kitörő hatalma,
rejtőző valóság pőre alakja?

Nem tudom: a művészet mi lehet,
de érzem, csodákat művelhet,
tegyen a jóra, a szépre bélyeget,
és hassa át az emberi lelkeket.

Dunaújváros, 1999. február 6.

A FOTÓS

Fotósnak, ki csodákat lát,
doboza mindig készen áll:
három lábon hűen látni,
álomvilágot kitárni.

Látja a virág kelyheit,
rózsák reszkető bibéit,
kínját a vajúdó rügynek,
s álmát a vakon nőtt fűnek.

Látja a lázálmok képét,
holt csillagok színes fényét,
éhező szájú madárkát,
éneklő vidám pacsirtát.

Csodálja a női aktot,
a bíbor színű kalapot,
a tél csillogó fényeit,
az ősz lesújtó képeit.

Átél emberi sorsokat,
gyászban múló fájdalmakat,
a nyári égő kalandot,
s kipattanó hangulatot.

Kép a fény élő varázsa,
gép a technika csodája.
Kép az életen túl is él,
színében tovább él a fény.

Dunaújváros, 1998. november 22.

KORUNK KÉPE

A tempó felgyorsult nagyon,
„a globál képe” hódítva hatol.
Világháló fut, de hogy?
Elfáradt az értelem, a jó,
s itt-ott fegyver ropog.

Magába roskadt a vagyon,
és az erőszak jognyelvén beszél,
üzlet már az imádság,
s rettegve él gazdag és szegény.
Az élet megy tovább.

Megáll majd pihenni?...de hol?
Hatalmi álmokra itt-ott kitér,
szítva terjeng a vadság,
s van ki imában, hajlékot kér,
és nyílnak a kukák.

Dunaújváros, 2001. március 5.

VIGAD AZ ŐSZ

Lebegve száll a fák lombja,
süvöltő hangon kergeti a szél,
csúszkál az ablakon
az elsárgult, száraz falevél.
–Én ezt nem akarom. –

A természet fittyet hány rám,
higany is ballagva megy lefelé,
és perdül a kalapom
deres hajam fürtjei fölé.
–Ha így megy, feladom. –

Felhők mögé bújt az árnyék,
mögötte kopott lett az őszi fény.
Pacsirta már nem dalol,
s gyászos felhőkkel harcol az ég.
– Vigad az ősz nagyon. –

Dunaújváros, 2004. október 2.

EGY KALANDOS ÉJSZAKA

Az utcán már ledőlt a csend.
Van kinek lába tekintélyt, cikáz,
szólít, mondom, ki vagyok.
Ő hatalom nyomában ingáz,
majd, vele ballagok.

Állítom, nálam nincs olyan,
lehűt, vele szemben nincs esélyem.
Pacsirtadal már rikolt,
közben a rács zaja vezényel,
belőlem düh kiszólt.

Kérve kér, ne tegyek butát,
mondjam, hogy én vagyok, kit keresnek,
másikból emberség szólt,
majd vita után kiengednek,
s már a reggel dalolt.

Dunaújváros, 2001. január 15.

NYÁRI VIHAR

Nyári vihar hő csatát hord,
bent a dolgok bátran mennek tovább.
De jön a szellő nagyon,
s bejut az ablakok résein át,
a hangja zúg vadon.

A féltő két szemed elér,
tüze perzsel, mint az éji parázs.
A vihartól félek vakon,
ölelő karod mondja, vigyáz,
az arcomhoz rakom.

Csattan a villám kint, vagy hól,
bennem a vágyak élnek még tovább.
Perzsel a lángjuk, hagyom.
Simulok halkan, szorít a szád,
a vihar már sehol.

Dunaújváros, 2001. április 15.

BARÁTOKHOZ

Érzelmek bujkálnak bennem,
magamra húzom kalandos eszem,
s mondom mi fáj, de nagyon,
az életből a mintát veszem,
majd pihenni hagyom.

Kocsmába vihetne lelkem,
bodrozó füsttel szédülne fejem,
dobnám a korsót vakon,
rém lenne megbénult életem,
most én ezt kihagyom.

Bendegúz inkább a nevem,
üstököm szolga, betűbe vetem,
s lesem a gondolatom,
csirából nőjön, s tekeredjen,
ha kinő, meghagyom.

Dunaújváros, 2001. május 15.

A TENGERPARTON
(*Pongyolán*)

A napsugár bő csacskát mar,
és a homok árja újra imád.
Zaklat, s ebből jobb vagyok,
kint egy korrá henyélek inkább,
majd vele harapok.

Fogdosom, remeg s vénát fog,
hogy a selymet velem összeszője,
- vagy amivel takarja, -
közben a homok dörzsölt össze,
és elállt a hangja.

Ekképpen idéz bölcs bután:
"nos úgy tegyünk, legyen fejleménye."
Amit lazán akart ma,
azt velem fekve megbeszélte,
s elért a pálmafa.

Sarti (Görögország), 1999. július 28.

HATVAN UTÁN

Hajtottam az éveimet,
s elértem a hatvanhetet.

Sokat loptam árnyat, napot,
ragyogtak rám a csillagok.

Szórtam a szót tartalommal,
Jó kedvel és szorgalommal.

Emberektől ember lettem,
tágra nyílott az én szemem.

Simogattam mindig a szót,
hintettem a szépet, a jót.

Hatvan után ebből élek,
én senkivel nem cserélek.

Ember lettem, gazdag lélek,
palástom egy boldog élet.

Dunaújváros, 2002. február 28.

ŐSZ

Kint a kertben gyümölcs csüng a fán,
csúszkál a nap az oldalán,
Enyhe szellő simogatja őt,
ablakomon kopog az ősz.

Fényecsetből lecsurgott a zöld.
Szürkül már az erőtlen föld.
Sárga levél himbál az ágon,
Hogy a messzeségbe szálljon.

Dunaújváros, 2002. szeptember 24.

ŐSZI KÉP

Erdő szélén, patak partján
hull a levél, messzire száll.
Koppan a törzs, harkály járja,
napfény bujkál, nő az árnya.

Híd alatt a kövek között,
csobogó víz csöndet üldöz.
Csillan fénye szerteszéjjel,
igyekszik a messzeségbe.

Parádfürdő, 2000. október 5.

DERES ŐSZ

Áll a téren egy lombos fa,
deres ősz ül ágain.
Napfény még pihen rajta,
mégis fogynak árnyai.

Jön a szellő megtréfálja,
árnya szerte-széjjel hull.
Már a nap is átlát rajta,
az élete megfakul.

Parádfürdő, 2000. október 5.

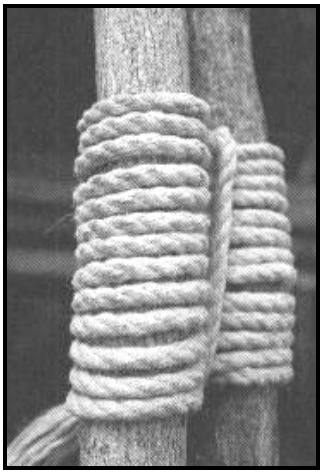

ESIK A HÓ!

Esik a hó csend falára,
fűre, rétre, alkony árnyra.

Esik a hó fenyőágra,
fenyőlombok balkonjára.

Esik a hó nagy pelyhekbe',
erdő, mező, peremére.

Esik a hó hófehéren,
lámpást gyújtva a sötétben.

Esik a hó kis csizmára,
arcom élén lecsúszkálva.

Esik a hó, tél van, hahó!
Bundába bújt a Télapó.

Dunaújváros, 2003. december 15.

KARÁCSONY

Zúzmara kontyát kötöző fagy,
kint tombol a hideg tél.
Fenyőágon csillogó pompa
csúcsa a mennyekig ér.

Viaszköntősbe bújt lángnyelvek,
fényük a szívekben ég,
örömet kulcsoló kis kezek,
közöttük szeretet él.

Dunaújváros, 2000. december 1.

TÉL

Hópelyheket kaszál a fagy,
csizmám talpa bélyeget hagy,
rásüti a fény falára,
porzik a hó szél nyomába'.

Szán siklik a sima havon,
Télapó ül fenn a bakon.
Pejkó nyakán szól a csengő,
feszesre nyúlt arany gyeplő.

Lobogó tűz lángja mellett
imádkozik a sok gyermek.
Fények gyúlnak a fenyőfán,
árnyak élén szeretet jár.

Dunaújváros, 2004. december 15.

CSEND A KÖDBEN

Ködben látni fent a napot.
Télapótól köntöst kapott.
Szakállas fagy megkötözte,
hópelyhekkel kerítette.

Sovány szellő sem jár erre,
faágakon csend szerelme.
Talpunk alatt roskad a hó,
árválkodik egy nagy kóró.

Feje búbja oly nagyra nőtt,
tüskéi közt szunnyad az ősz.
Komor színe fehérré vált,
hópelyhekből kapott szakállt.

Hova lett a büszkesége,
nyári napok dicsősége?
Láthatáron ő volt az úr,
hó markában csendben lapul.

Baracs, 2004. február 14.

ÖREG AKÁC

A tóparton hetykén álltam,
hóesésben, meleg nyárban.
Lombom dala messzire járt,
vándormadár vállamra szállt.

Árnyam alatt birka-csorda
delelgetett egy csoportban.
Nyári szellő táncolt rajtam,
május nedvét kortyolgattam.

Dongók, méhek szorgos raja
nektáromat zsongva falta.
Ráncaim csak gyűltek, gyűltek,
évek múltán meggyötörtek.

Őszi vihar vadul rázott,
ágaimra rátanyázott,
addig-addig hintáztatott,
minden ágat földre rakott.

Most a tél a vézna testem
átölelte szerelmesen.
Fehér ruhát hóból adott,
cseppjeivel megsiratott.

Baracs, 2004. február 15.

TÉLUTÓ

Csepeg a tél eresz alól,
roskad a hó talpa,
nem siklik a szán a havon
hiába akarna.

Elhervadt a jégvirág, már
nem hull a zúzmara,
nyomdokában az öreg fán,
felébredt a moha.

Felhők árnya áll makacson,
esőt hoz a tájnak,
nyomában a hó-hatalom
rabja lett a sárnak.

Dunaújváros, 1999. január 25.

A CSEND

Tűlevél nem hull a tájra,
Lebeg a zöld illata.
Csend a sűrű erdőt járja,
S pihen a völgy alatta.

Csendből még a patak is kér,
Hullámfürtje elhalad.
Kanyargó test messzire ér,
S kövekre ül ki a hab.

Ajka, 2002. október 11.

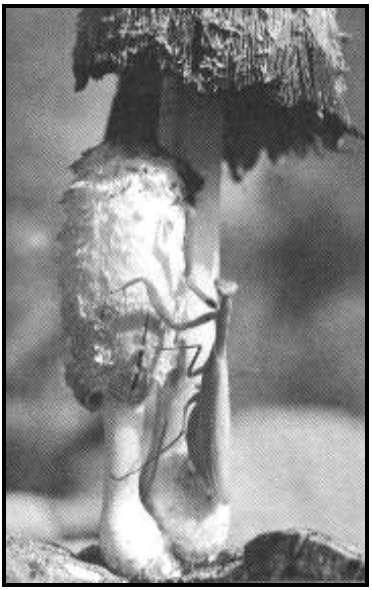

TAVASZI ÁLMOK

A makacs tél
kincseit elrejti,
kíváncsi napsugár
huncutam meglesi.

Felhőkön átkacsint,
megmossa ereit,
vízcseppek tengere
lázasan sürgeti.

Ébredő nárciszok
illata intve-int,
nyugtalan álmok,
kitárják szárnyait.

Dunaújváros, 2000. március 3.

KIKELET

Tegnap még kopogva járt az utcán,
és csattogó fagy rágta lábait.
Ma eljött a kikelet hírnöke,
jácintok illata örömmel int.

A falu szélén egy elárvult ház,
Évek nyomán kővé dermedt egy fészek,
A kikelet örömmámorára,
Vándorútról visszaszállt az élet.

Misefa, 2002. március 29.

NYÁRI KÉP

Hosszú még a kalász árnya,
madárfütty harsányan szól.
Csábító fény varázsára,
az árnyék csak bandukol.

Fényes korong eget rója,
s bukdácsol egy nagy kóró,
csatáját a széllel vívja,
harc után ő andalgó.

Poros lábam szél kaszálja,
markom kalászt varázsló,
forró nyári illatával
porzik a föld s a tarló.

Baracs, 2003. május 10.

A NAP

Ruha nélkül jött el hozzánk,
mert kabátja nincsen.
Hatalma a hőt kitárja,
pedig ő nem isten.

Perzselően mindent bejár,
sugara a kincse.
Minden árnyék öt imádja,
pedig ő nem isten.

Felhők felett vív sok csatát,
fegyvere bár nincsen,
télen, nyáron, szélben sárban,
pedig ő nem isten.

Dunaújváros, 2001. október 8.

A NAPSUGÁR

Fellegek takarják,
mert ők nem akarják.
Tódul a napsugár
ablakon ki, bejár.

Napra kész napsugár,
nap mint nap velünk jár.
Átsüti az álmát,
vakítja a homályt.

Bánja a tegnapot,
amit már elhagyott.
Várja a holnapot,
amelyet majd átragyog.

Szobába belesett,
tükörben elesett.
Szórta a sugarát,
szereti önmagát

Dunaújváros, 2005. január 21.

KIRÁNDUL A NAP

Kora nyári reggel
kirándul a nap.
Vörös palást alól
ki-kikacsingat.

Tarisznya a hátán,
fel a hegyre tart,
kerek kis képéből
mindig többet ad.

Ha felér a csúcsra
kerek képe nagy,
tarisznyát kitárja,
fénye szikrát ad.

Ballag a felhőkön,
mint a jó gazda,
rápillant a rétre,
a zöld lombokra.

Hosszú séta után
lassan leáldoz,
s magára ölti a
bíborpalástot.

Dunaújváros, 2004. február 22.

HANGYA KLÁRA

Beugrottam tücsökékhez,
hangyaboly tövébe.
Két kis tücsök köszörülte
lábát a sötétbe'.

Hangyabolyban fényes cipőt
vett a hangya Klára,
párjával a táncot járták
hajnalig a bálba'.

A többi meg pihent addig,
– szorgos nép a hangya, –
pihengetve készültek a
dolgos hétköznapra.

Másnap aztán a kis Klára
nem tudott felkelni,
feltört lábbal a terheket
nem bírta cipelni.

Mondta is a bandagazda:
– mért mentél a bálba?
Tücsökzene nem kell nekünk
télire a házba! –

Zenész tücsök mit nem sejtve
rázendített újra,
felpattant a hangya Klára
s vele együtt fújta.

Stavros, 2001. július 26.

SZÚ VACSORA

Ódon falak csendzugában
faszekrény állt egymagában.
Csatazaj már nem zavarta,
benne lakott a Szú Janka.

Falábak már alig bírták,
fiók mélyén élt egy család.
Régi volt a családfájuk,
tölgy és fenyő vacsorájuk.

Panaszkodott a kis Janka,
ráharapott rozsdás vasra,
megdagadt a kis orcája,
nem vett részt a lakomába'.

A lakomán lett nagy lárma,
sercegett a szekrény lába.
Desszertet a festék adta,
mulatott a família.

De a szekrény úgy elfáradt,
megbillent és falnak támadt.
Szétporladt a szúvacsora,
elcsendesült a lakoma.

Misefa, 2002. április 15.

A RÉSZEG EGÉR MEG MACSKA

Egyszer régen hajdanában
volt egy hordó a kamrában.
Ódon dongát abroncs fogta,
benne ért a gazda bora.

Kisegér meg addig rágta,
még a hordót megdézsmálta.
Egér- módra nem úszhatott,
mint a csacsi, úgy berúgott.

Jött a macska cimborának,
ölelkezve táncot jártak.
Föld is itta azt a jó bort,
cseppjeiben még elfogyott.

Vidám dal és macskazene
elcsendesült hajnal fele.
Álomra tért macska, egér,
barátságban hordó ölén.

Ébredéskor jött a hajsza,
fityegett a macska bajsza.
Jobbra, balra karikáztak,
vége lett a barátságnak.

Baracs, 2002. február 24.

PÓRUL JÁRT CSIGA

Büszke volt a kicsi csiga,
mert a háza nagyon cifra.
Húzta vonta nyakra főre,
így jutott ő jól előre.

Kíváncsi volt, mint a majom,
kikandikált az ablakon.
Konnektorral szembenézett,
életével maga végzett.

Dunaújváros, 1998. augusztus 6.

A VERÉB

Én voltam a büszke veréb,
játszottam az út közepén,
ugrálgattam kint a havon,
Csicseregtem az ablakon.

Szemet vetett rám a macska,
okos fejem cserben hagyta,
de mikor a csorda vonul,
életemre a gyász borul.

Leesett egy tehénlepény,
abból lett az én csemegém,
vigadalmam csúcsra hágott,
jött a kerék leigázott.

Dunaújváros, 1997. október 10.

KÉSŐ BÁNAT

Állatkertben zsiráf voltam.
Szerettem az életet.
A ruhámmal büszkélkedtem,
magasan volt a fejem.

De aztán a fejem kókadt,
ruhám fénye megfakult.
Odalett a büszkeségem,
életem a porba hullt.

Dunaújváros, 1997. október 5.

ELNÉMULT KOPOGÁS

Kopogtattam fa törzseket,
lombos erdő közepén.
Boldog élet állt mögöttem,
bánat engem sosem ért.

Évek múltak, tollam borzadt,
csőröm fénye elkopott,
avar alatt földi lényem,
elnémult és nem kopog.

Dunaújváros, 1997. október 27.

AZ ESŐ

Hűvös szél fújt a tornácon
felhők húztak nap előtt.
Kúszva járt az árnyék falon,
kint a réten, s a mezőn.

Elsötétült a tó arca,
fényes tükre széjjelhullt,
taraján a hattyúk dala
szárnycsapásra elnémult.

Egyszer csak az árnyék megállt,
fény az égen cikk-cakkolt,
tam-tam dobok ritmusára,
égi dézsa kiborult.

Dunaújváros, 2004, március 03.

VÍZTÓCSA

Nem vagyok én annak oka,
belőlem lett egy nagy tócsa.
De az ősz, ki könnyét ontja,
meg az a sok hepehupa.

Rajtam járnak sáros lábak,
s hullnak rám mocskos átkok.
Hiába van tükrös fodrom,
nap, mint nap a cipőt mosom.

Lassan már a fodrom fogytán,
-bujkáló nap haragszik rám.-
Ellopja a tükröm fényét,
s elrontja a tócsa képét.

Dunaújváros, 2004, március 01.

ALKONY

Nádas szélén tó vizében,
kacsabébi lubickol.
Béka Béla felfújt képpel
esti mesét kuruttyol.

Víz tükrében lemenő nap
táncos kedve elcsitult,
helyette a pöttyös égről
az öreg hold kigurult.

Dunaújváros, 2004. február 2.

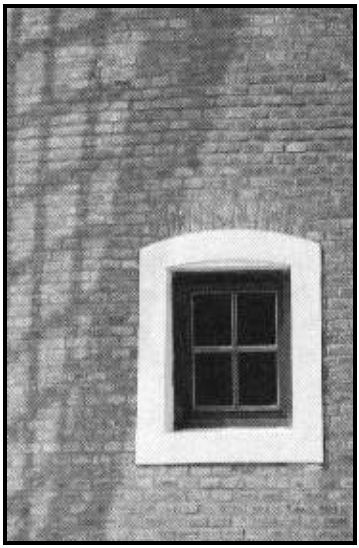

ALMA MEMOÁR

Ágon lógtam, zölden, vadon,
pirosodtam kint a napon.
Alma lettem, piros alma,
virítottam a zöld lombba'.

Jött a szellő, megringatott,
mint egy zsákot földre rakott.
Begyűjtöttek tarisznyába,
társaimmal összezárva.

Vándor ember megszomjazott,
éhen, szomjan rám harapott.
Lett belőlem finom falat,
utánam a csutka maradt.

Baracs, 2001. augusztus 4.

A KISCSIBE KARÁCSONYA

Kiscsibe áll az udvaron,
hidegszél fúj át a havon,
pelyhes tollát borzolja szél,
s csipogja a bús énekét.

Istenem de jó volt nyáron,
nem fújt a szél a bundámon,
anyám mellé heveredtem,
vigyázott rám szeretettel.

De most, télen, nagy ám a baj,
hideg lett a pipi-udvar,
kint a hóban talpam fázik,
alig jutok el a házig.

Süppedek a selymes hóban,
mondom is a Télapónak,
nem kell nekem az ajándék,
elég ha a Nap reám néz.

Rám hinti a sugarakat,
meleg lesz a bunda alatt.
Csipogás ha mennyekig ér,
a Napocskát köszöntöm én.

Baracs, 2004. december 27.

LABDA

Gömbölyű, kicsi, nagy, pettyes,
este ő már mindig csendes.
Nappal a zajban elvegyül,
kergetik: pattog, menekül.

Ünneplik a pálya gyepén,
nem mindegy, hogy hozzá ki ér.
A sok szempár merőn figyel,
mérkőzésen vajon ki nyer.

A küzdelem ha véget ér,
a pálya gyepe csendre tér,
megszűnik a fénylő pompa,
eldobják őt a sarokba.

Dunaújváros, 1999. június 11.

AZ ÓRA

Tik-tak, tik-tak,
mondja az óra,
rejti a titkot,
tanít a jóra.

Tik-tak, tik-tak,
szól a dala,
titkolja álmokat,
mutatója hallja.

Tik-tak, tik-tak,
mutatója ballag,
kirakja a számokat
és az időt falja.

Dunaújváros, 1998. október 12.

EGY NAPON

Egy napon
ülök a
falapon.

Ma van az
én napom
s hajszolom
a napot.

Ezen az
alapon
fogom a
kalapom.

Lekapom,
elhagyom,
s elrontom
a napom.

Dunaújváros, 2003. január 15.

A PAD

A ligetben padként álltam,
lámpavassal paroláztam.
Este ő még fényt is adott,
bokrok árnya simogatott.

Pihent rajtam a nagymama,
ugrándozott az unoka.
Szórta a port szerte-széjjel,
törölgettek emberséggel.

Jött a csitri a kutyával,
megtisztelt a mosolyával.
Puli hozzám dörgölőzött,
szeretettel így köszöntött.

Van egy úr, ki gyakran vendég,
az újságban mindent megnéz.
Vitatkozik a betűkkel,
mondja, mondja, még feltüzel.

Gondoskodnak rólam sokat.
A ficsúr, ki megsimogat.
Nekem mondja el a gondját,
velem tölti az éjszakát.

Mondogatja:„De jó neked,
pad lettél és nincsen eszed.”
Nem tudja ő, nem is sejti,
érző lelkem mélyen sérti.

Járnak erre vandál ifjak,
bicskájukkal megfaragnak.
Szívük titkát nekem adják,
sima testem megcsorbítják.

Tavasszal, ha lombok jönnek,
madárdalban megfürödnek.
Napfény alatt táncot járnak,
lágy zenével muzsikálnak.

Balatonszemes, 2004. szeptember 06.

A TENGERBEN

(*Unokámnak, Annamarinak*)

Oszlik az osztriga,
a párja siratja.
Mászik a kis csiga,
a házát vonszolja.

Kikandít a kagyló,
nincs rajta pantalló.
Ficánkol a csikó,
tengerben víg manó.

Bujkál a medúza,
karját a kő húzza.
Cikázik a rája,
a tengert úgy járja

Stavros, 2001. június 26.

BOROSPINCÉBEN

Árnyék nyúlik az ablakon,
lóg a hébér fönt a falon.

A pohárban gyöngyöző bor,
amíg iszol, nem vagy komor.

Jó nedűtől sokat papol
barát, koma meg a sógor.

Gondot, bút old ez a jó bor,
sokat iszol,- kell a lavór.

Dunaújváros, 2004. február. 4.

BÁNATÖLŐ

Ha bánat hull az ölembe,
borba fojtom menten.
Kortyolgatni nincsen kedvem,
egyből felhörpintem.

Dunaújváros, 1999. december 16.

SZÜRETI RÍMEK

A hulló levélben
az ősz dere jár,
a szőlő levében
bor zamata vár.

Csillog már az újbor,
tele a pohár,
új életét éli
a sok ifjú pár.

Csókra vár a kedves,
ha az újbor forr,
szám meleg szájt érez,
csókolózni jó.

Legyen a bor tüzes
a menyecske hű,
bár az üveg üres,
lelkem jókedvű.

Dunaújváros, 1998. november 23.

POHÁRKÖSZÖNTŐ

Ki a borát kínálja,
"Rossz ember nem lehet."
Mire a bor elfogy,
nyelvünk is megered.

Magányt űző emberi szó,
érzelmek húrját pengeti,
mélabú árnyékát,
napfénnyel megtölti.

Az élet oly rövid,
dolgunk meg sok akad,
vigyázzunk egymásra,
igyunk hát nagyokat.

Dunaújváros, 1997. szeptember 28.

ANDALOG A MÚZSA

Meglendül jajongva,
dalra kél boldogan.
Bársonyba, aranyba,
bánatot átfonva.

Csengettyű a pohár,
rezdül a felszín már
bíborba hörpintem,
kínomnak mámorát.

Csapongás véget ér,
jajong az ébredés,
csillagok fénye ég,
glóriát fon körém.

Dunaújváros, 2000. június 17.

INTELEM

Élet medrében a pokol.
Üvegben játékos bíbor.
Benne erjed lelked mocska,
a könnybe ágyazott nyomor.

Iszákos idő panaszt int
s a füstbe bodrozó óra,
mely a tüdődbe, s lelkedbe
a férgeket belenyomta.

Ne tiltakozz! Még nem késő,
józanná inni az időt,
s boldoggá élni egy napot.
Söpörd az üvegszilánkot,
a lelked majd visszakapod.

Dunaújváros, 2004. július 17.

A BOROSÜVEG

Kis üveg, nagy üveg,
sétál a világba'.
Töltötték, megdugták,
sok volt a barátja.

Ölelték, szerették,
alakját csodálták.
Szerelmét kortyolták,
dugóját nyomkodták.

Dugót már nem láthat,
nyitva áll a szája.
Üresen vagy telin,
kilát a világra.

Nem kell már barátnak,
elszállt a varázsa.
Dugdosni nem lehet,
csorba lett a szája.

Dunaújváros, 2001. augusztus 30.

IVÓSZENVEDÉLY

Két pohár közé
szorult az álmod,
csillogó szemed
mögötte látom.

A gyöngyöző bor
kihívó árnya
bíborban táncol
a garat nászban.

Vágyad a fertő
medrébe tévedt,
s mámorba kísér
szerelmi kétely.

Dunaújváros, 2000. június 06.

SZÜLETÉSNAPI KÖSZÖNTŐ

Kedves pajtás,
hetvenkedő cimbora.
Pörkölt mellé
neki volt csak jó bora.

Ittunk, ettünk
a portádon eleget,
így élted meg
ezt a drága hetvenet.

Nem szeretném
búcsúszóval folytatni,
nagy a pincéd
fogunk itt még mulatni.

Aki most a
füled húzza cimbora,
koccintsunk hát,
a születés napodra.

Dunaújváros, 2003. február 25.

NŐNAPRA

Illatozó rózsák,
bájos szegfűszálak,
játékos kis csitrik,
asszonnyá ért lányok.

Tündéri varázsuk,
az életünk álma,
mosolygós orcájuk,
lelkünk planétája.

Értük élünk s halunk,
szívünkben remények,
emlékezzünk rájuk,
ifjak s vénlegények!

Adjunk szép virágot,
kedves, vidám csókot.
Mondjunk tündérszépet,
szívből jövő bókot!

Dunaújváros, 2000. február 23.

MONDÓKÁK

TAVASZI

Az ablaknak nincsen párja,
napsugár a cimborája.
Bekacsint a kertek alól,
mosolyán a tavasz dalol.

A NAPRÓL

Ruha nélkül jött el hozzánk,
mert kabátja nincsen,
minden árnyék őt imádja,
pedig ő nem Isten.

LOCSOLÓ

Előveszem az üvegem,
locsolom a kölnivizem.
Nem kell nekem tojás, nyuszi,
csak egy kedves, vidám puszi.

A KÖCSÖGRŐL

A faluban van még köcsög,
tehén tőgyén a tej fröcsög.
Issza ám azt minden gyerek,
szája szélén a hab pezseg.

SZEGÉNY CIPŐK

Kopik talpunk, fűzőnk rongyos,
a ruhánk meg mindig sáros.
De nehéz a cipők sorsa,
felhúznak és itt a munka.

Este mikor jön az alkony,
haza megyünk mi is talpon.
Elhagyjuk a lábainkat,
s beszélgetünk jó nagyokat.

Beszéd közben jön a vita.
Jobb dühöngve büszkén mondja,
én egésznap a gázt nyomom,
bal is szól, én pedálozom.

Fék és kuplung között járok,
félek, hogy majd jön az árok.
Véget ér a napi munka,
útba esik sok kis kocsma.

Kocsmában az asztal alatt
szundítunk mi jó nagyokat.
Jön néha a negyvenhatos,
az orrunkra rá-rá tapos.

Ilyenkor a gazda csuklik,
az asztaltól fel-felugrik
Kezdődik a huzavona,
nekünk is lesz újra munka.

De ha jön a harmincötös,
elfér az a kettőnk között.
A gazdája asztal alatt
eltéved és mindig matat.

Voltunk mi már négyen párban,
ment a móka fent az ágyban.
Így végénél barátkoztunk,
reggelig mi szórakoztunk.

Dunaújváros, 2004. február 03.

MŰVÉSZTÁBOR GYEREKEKNEK

Színek szólnak,
zeng az ének
képek mondják
a meséket.

Gyermekkezek
kalapálnak,
az ecsetek
fényt sikálnak.

Pengetik a
lelkek húrját,
a szépet ők
így tanulják.

Dunaújváros, 2000. július 30.

PIACI KALAND

Minap a piacra mentem tejért,
mert zárva volt a sarki közért.
Mondom hogyha tej van legyen kenyér,
a táskában mindegyik elfér.

Ha már úgy is a piacon vagyok,
akkor egy fröccsöt megihatok,
mert itt a piacon van egy büfé,
mely útba esik hazafelé.

A standon mosolygott rám a tojás,
megvettem, így párom is jól jár.
Hosszú idő múlva jött a buszom,
addig még egy fröccsöt megiszom.

Előre húztam a tömeg között,
táskán valaki nagyot lökött.
elázott a kenyér a tojásban,
nem mertem bemenni a házba.

Otthon, kertben ülve szöszmötölök,
tejet letettem magam mögött.
A cicának tetszett ez az eset,
piszkálta a zacskót az leesett.

A táskából mindent kipakolok.
Tejből csak a macskának jutott.
Tönkre ment a tojás meg a kenyér,
a kaland csúfosan véget ér.

Dunaújváros, 2004. december 20.

SZABAD-E

Szabad-e álmodni
ébren az álmokat,
sóváran szomjazni
szépkeblű lányokat?

Szabad-e imádni
virágzó tájakat,
szavakkal megjárni
a rögös szántókat?

Szabad-e vigyázni
roskadó romokat,
vergődve vontatni
elhagyott múltunkat?

Szabad-e gyűlölni
a másként látókat,
agyonra gázolni
más szóval szólókat?

Szabad-e szaladni
mérföldes távokat,
mocsokba taposni
áztatott múltakat?

Szabad-e futtatni
a sarki lányokat,
rongyossá koptatni
elfáradt lábakat?

Szabad-e formálni
képlékeny bábukat,
másoknak ápolni
szenvedély-hullákat?

Szabad-e kergetni
esztelen álmokat,
lelkekbe beírni
keserű sorsokat?

Dunaújváros, 2004. december 2.

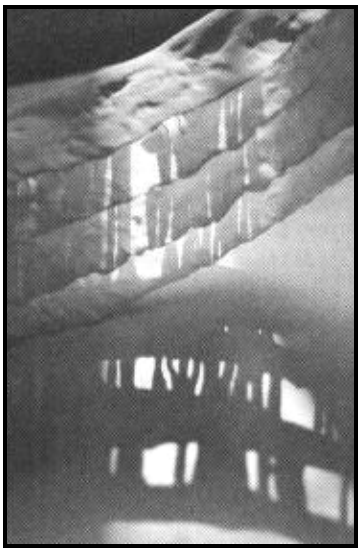

KOZMIKUS KÖD

Kozmikus ködben látni a semmit,
mely féreg módra az agyakban rág,
hol lezárt áldozat kincsek ára,
érzelem- móddal kettős zárt feszít
vérvörös ajtó ódon homlokán.

A fénylő kilincs matt színt öltött már,
férgek imája mormogó áldás,
mert innen nincs visszaút, csak ádáz
gyűlölet, mely tálcán sistereg a
párolgó olaj gőzzé vált oldalán.

A lángra gyúlt érzelem heve feszül,
egymásnak ugrik testvér és barát.
A holnap szögek arcára kerül,
s a mézben áztatott madzag
ravaszon kúszik a" lekváron" át.

Gúzsba kötött végén a hatalmi láz
forrón perzsel mindent, mi útba áll,
és vele jár az ízes imádság
s fennkölten harsog a határon át.
A célban csorba tükröt tart a homály.

Dunaújváros, 2004. december 13.

KUKÁZÓK IMÁJA

Füstöt harap a kocsmai magány.
Csorba tükörnek már semmi sem fáj.
Habot szürcsöl az utca embere,
a tüdőt kikezdte a füst pendelye.

Sáfárkodj magaddal táltos homály!
Szemed lencséjén a folt még vár.
Kirágott kabátzseb telet pipál,
s kukában túr az emberség-hiány.

Belőle jutó foghegyre kevés,
lassan csak ima lesz a napi evés.
Sorsokra pecsétet a múlt rakott,
jövőre kilátás?- vakablakok.

Segíts te, mert te még megteheted,
a markod lehet a képzeleted.
Rakjál otthont a fények falára.
Ne tévedj a nincstelen tanyára!

Dunaújváros, 2004. december 02.

IMÁDSÁG

Itt van a kezemben
kórvarázs pohara,
mögötte meztelen
élet nehéz sodra.

Évek csak repülnek,
én vártalak téged,
a bűn nélküli jót,
vidámat, a szépet.

A gyűlölet huncut,
és mindenütt jelen,
mindent átsző, benő,
mint gonosz sejtelem.

Dunaújváros, 2005. január 31.

.

A BÁNAT

Cuppogó pocsolyában
pesvedten henyél,
mint dagonyázó malac
a nyári nap delén.

Fülébe tapadt mocsok
gátja a szónak,
mint betonba ágyazott
trombita a jónak.

Csillogó habok közt
vidáman zenél,
szól mint szirének dala
a víz tetején.

A tengerek dalával
tisztul az végleg,
a bánat messze száll,
s vidám az ének.

Baracs, 2002. június 2.

A GYÁVA

Gyáva, ki bujkálva oson,
az árnyéka előtte jár,
nem tőr ki arcán a mosoly,
a bánatra féltőn vigyáz.

A szemével búsan bolyong,
a pupilla szűkítve áll
képei hervadva konok,
ha valamit látni kíván.

Gyáva, elveszti vitáit,
ha nagy ritkán vitába száll,
gyáván kergeti álmait
ha közöttük hősre talál.

Tetteit vigyázva őrzi,
hogy kudarcnak élje ő át
bánatát harsányon közli,
hogy sajnálat övezze át.

Dunaújváros, 1998. november. 21.

EMBERSÉG

Haragból kicsendül az embertelen,
gyűlölet csak a gyávában terem.
Én emelem hangom a rosszal szemben,
jónak dallamát fülemben érzem.

Legnagyobb bátorság: szeretni mindent,
ontani szívből a melegséget,
meglátni, tisztelni mindig a szépet,
ápolni örömmel emberséget,

Dunaújváros, 2000. január 13.

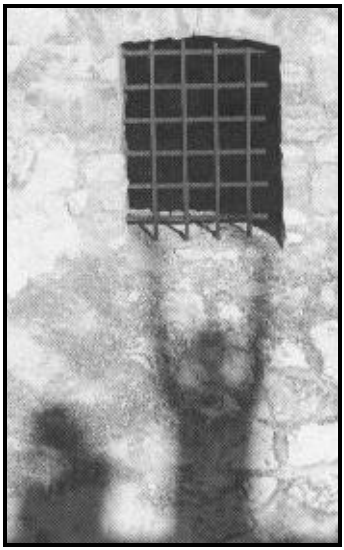

AZ ÖREG SUSZTER

Széken ülök, háromlábú,
suszter vagyok nem egy bábu.
Szegelgetek sámfa lábon,
cipőktalpát kalapálom..

Az ár csutka, benne sok év,
csirizes a suszter kötény.
Öltögetem a sok foltot,
Bakancsokra rakok patkót..

Fejem felett lóg a lámpa,
fénye kopott, nincsen árnya.
Lengedezik, nyikorogja:
időnk lejárt, hagyjuk abba.

Dunaújváros, 2000. május 20.

MÚLÓ ÉVEK

Lassan bandukol
megfáradt évem,
a hátán a múlt,
öltönye fakó.

Ernyedt ruháján
átlát az idő,
s küzdelmek nyoma
már ráncokat ró.

Fáradtan remeg
a kopott térde,
lábait húzza,
a lépcsőn botol.

Léptei nyomán
a fű már nem nő,
s reszkető hangja,
rekedten dalol.

Dunaújváros, 2000. április 20.

BÚCSÚ AZ ÉLŐKTŐL

Fájdalom húrját pengetem
mint művész a basszusgitárt,
fájdalmat bocsásd meg nekem
testvér, család és jó barát.

Itt a földön hőn szerettem,
mint gyermek az édesanyját,
hamvaimmal messze mentem,
itt hagyva az élet nyomát.

Tetteim tán tovább élnek,
időmúlás majd elfeled ,
elmúlik ám minden szépen,
a sötétben hallgat a csend.

Dunaújváros, 1999. május 15.

SÍRFELIRAT

Itt nyugszik Pista, meg a Tót.
Mind kettőnek kése vót'.
Hadonásztak jobbra-balra,
hosszúra nyúlt az a vita.

Penge zaja, csilló fénye,
az egyiket jobbnak vélte,
ám a másik nem hibázott:
sírjukon nyílnak virágok.

Blanes, 1998. augusztus 24.

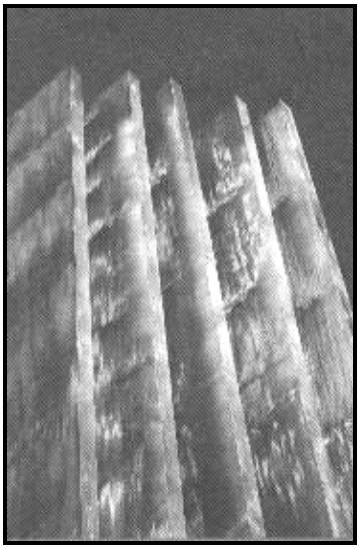

ALAGSOR

Végül is, mindig eljutunk
a töredezett deszkákhoz,
hol megtaláljuk a múltunk,
és azt, amit a holnap hoz.

A deszkák szálkás résein
kikandikáló múlt nyomán,
törvények ősi eszméin,
az élet csupán hagyomány.

Szabályos, kopott téglasor
veszi körül, mit mi hagyunk,
és vásott, fáradt alagsor,
amit a sorstól mi kapunk.

Még nyáron tündököl a kert,
illatot ont a sok virág,
arra nem gondol az ember,
hogy rá már az alagsor vár.

Baracs, 2003. április 22.

ŐSSEJT

Isten teremtett embert,
mit tehetett volna mást?
Ember teremtett Istent,
mire jó e méltatás?

Isten vagy ember, vagy más,
mire jó e méltatás?
Még ember itt az ember
közbeszól a tudomány.

Dunaújváros, 2003. május 11.

FALAK

Ha az emberi harc
kútfője a harag,
hevét táplálja dac,
akkor jönnek a falak.

Dunaújváros, 2003. május 11.

DON - KANYAR

Veszélyes utakon
elvadult akarat,
magával ragadott
kegyetlen sorsokat.

TÖREDÉKEK

Az élet nagyszerű,
Évek alatt roskad.
Szeretet ésszerű
Bölcseletet hozhat.
*

Az életet húzom
Vonom, tekerem,
Döcögve bár, bölcsen
tolom szekerem
*

Zene hangja lelkekig ér,
Életen át ő elkísér.
Megformálja a lelkeket,
Megszépít az életet.
*

Feszültség feszítő,
Türelem elfogyhat,
Oldása enyhítő,
Gyümölcse megmarad!
*

Az ember közelségét
Távolból is érezni,
Ha az egy életen át
Ember tud maradni.
*

Depresszió,
Kompresszió,
Mindkettő nyomás.
Egyik az embert nyomja,
Másik a henger falát.
*

Múltat sajnálni nem kell.
Jövőt csak jelen hozhat.
Egymásban bízni kell,
Erőt csak ez adhat.
*

Ne gondolj a holnapra,
Maradj még, kedves!
Elmúlik a tegnap is,
S te leszel a nyertes.
*

Tetőn kopogva gurul,
Földön a tócsában jár,
Az út nedves porából
Alkot sok-sok figurát.
*

Földön élünk mennybe tartunk,
közötte a küzdelem.
Földön élni, mennybe térni,
harangszó és szeretet.
*

MEDITÁCIÓ

Elrepülhet sok-sok év akár,
élhetünk lazán, hol a határ?
Ám ha őszül, nem hull még a lomb,
síkság végén büszke a domb.

A sok emlék erővel szorít,
a élethez kell az erős hit.
Még nem lesz vége, jöhet a szép,
forogjon minden, mint a kerék.

Vágyakban mélyen lebeg az ok,
titkok erdejében ez nem sok.
Fátyolból lát az őszinteség,
fájdalom, kudarc, más jöhet még?

Ha jön, tudni kell élni vele,
büszkén, forrón égjen ereje.
A fonnyadt vágy is legyen öröm,
a fáradt élet úgyis üröm.

Hajnalban cimbora, a Nap s Hold,
alkonypalettán életet told.
Sétáló árnyát homály fedi,
sötétben a fény táncát lejti.

Dunaújváros, 2003. október 15.

TARTALOMJEGYZÉK

KI VAGYOK ÉN? 7
SZÜLŐHELYEMEN (Ady nyomán) 8
FALUSI HANGULAT 9
FALUSI EMLÉK 10
FALUSI TÉL 11
OTTHONI EMLÉK 12
SZIVÁRVÁNYDAL 13
SZERELEM 13
JÓ VOLT 14
SZERELMES ÉJ 15
MENNYEI SÉTA 16
A JÖVŐNK 17
A LEMENŐ NAP 18
HOLDFÉNYBEN 19
A MADÁR MESSZE SZÁLL 20
DE JÓ! 21
VALAMIKOR 22
KERESTELEK 23
GONDOLOK RÁD 24
TÁBORTŰZ 25
AMIKOR TÁNCOLTAM 26
AZ ELSŐ SZERELEM 27
TÉLI ÉJSZAKÁNK 27
ELSŐ SZONETT 28
AZ ISTENI NŐ 29
A MÁMOR 30
SÖR ÉS BOR 31
A MŰVÉSZET MI LEHET? 32
A FOTÓS 33

KORUNK KÉPE 34
VIGAD AZ ŐSZ 35
EGY KALANDOS ÉJSZAKA 36
NYÁRI VIHAR 37
BARÁTOKHOZ 38
A TENGERPARTON 39
HATVAN UTÁN 40
ŐSZ 41
ŐSZI KÉP 42
DERES ŐSZ 43
ESIK A HÓ! 44
KARÁCSONY 45
TÉL 45
CSEND A KÖDBEN 46
ÓREG AKÁC 47
TÉLUTÓ 48
A CSEND 49
TAVASZI ÁLMOK 50
KIKELET 51
NYÁRI KÉP 52
A NAP 53
A NAPSUGÁR 54
KIRÁNDUL A NAP 55
HANGYA KLÁRA 56
SZŰ VACSORA 57
A RÉSZEG EGÉR MEG MACSKA 58
PÓRUL JÁRT CSIGA 59
A VERÉB 60
KÉSŐ BÁNAT 61
ELNÉMULT KOPOGÁS 62
AZ ESŐ 63
VÍZTÓCSA 64
ALKONY 65

ALMA MEMOÁR 66
A KISCSIBE KARÁCSONYA 67
LABDA 68
AZ ÓRA 69
EGY NAPON 70
A PAD 71
A TENGERBEN 72
BOROSPINCÉBEN 73
BÁNATÖLŐ 74
SZÜRETI RÍMEK 74
POHÁRKÖSZÖNTŐ 75
ANDALOG A MÚZSA 76
INTELEM 77
A BOROSÜVEG 78
IVÓSZENVEDÉLY 79
SZÜLETÉSNAPI KÖSZÖNTŐ 80
NŐNAPRA 81
MONDÓKÁK 82
SZEGÉNY CIPŐK 83
MŰVÉSZTÁBOR GYEREKEKNEK 84
PIACI KALAND 85
SZABAD-E 86
KOZMIKUS KÖD 88
KUKÁZÓK IMÁJA 89
IMÁDSÁG 90
A BÁNAT 91
A GYÁVA 92
EMBERSÉG 93
AZ ÖREG SUSZTER 94
MÚLÓ ÉVEK 95
BÚCSÚ AZ ÉLŐKTŐL 96
SÍRFELIRAT 97
ALAGSOR 98

ŐSSEJT 99
FALAK 99
DON - KANYAR 99
TÖREDÉKEK 100
MEDITÁCIÓ 102

BOÓR JÁNOS: ***Lelkem mélyéből felzengő***

FÉNYKÉP HÁTLAPJÁRA

Fejemen a koszorú
babérnak látszik,
vagyis,

játszom a nagy költőt,
ez sem igazi,
hamis.

Az időt így töltöm
ez ám valami,
igaz?

Nem leszek én szomorú,
ebben már látszik
vigasz.

Dunaújváros, 2000. január 8.
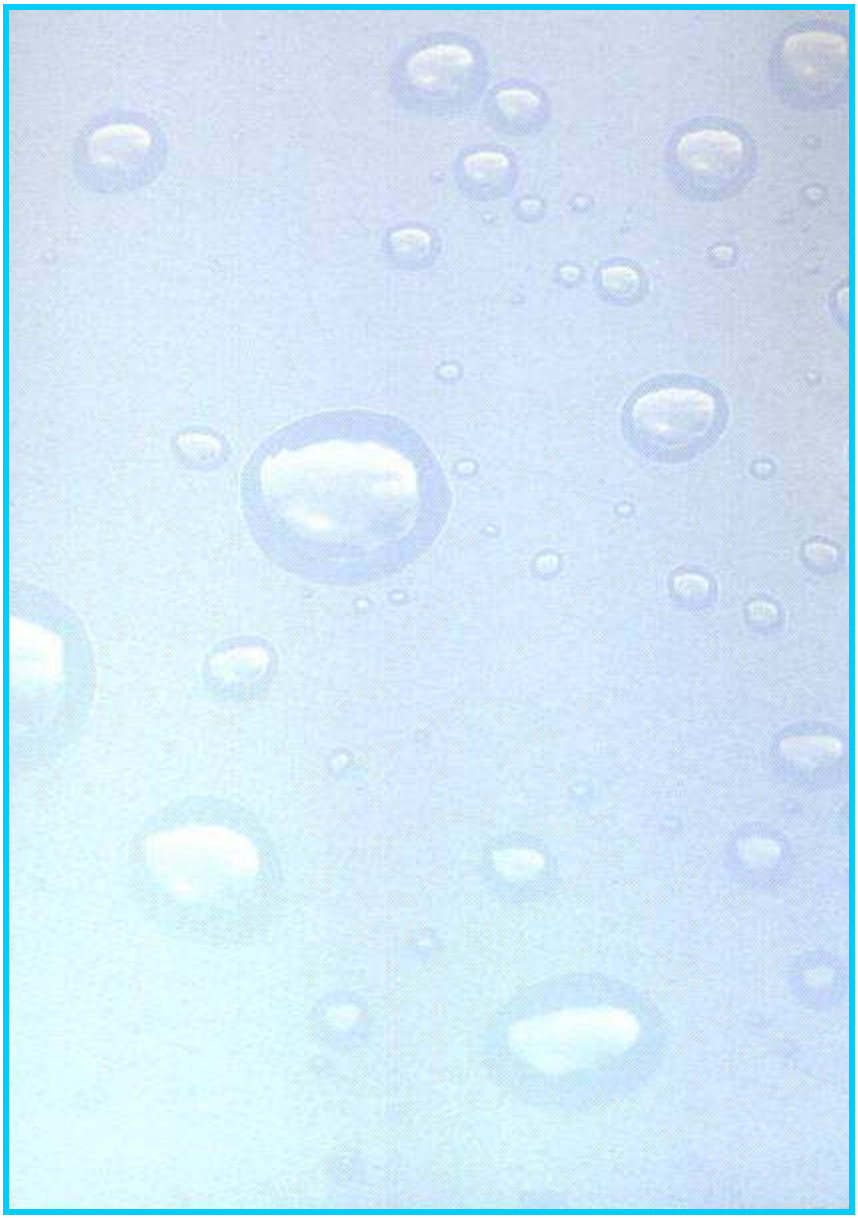
Boór János Előszálláson született 1935-ben. Hosszú évtizedeken keresztül mű-szaki pedagógusként dolgozott Dunaújvárosban. Nyugállományba vonulása óta minden szabad percét a művészetek gyakorlására, álmainak megvalósítására fordítja. A fotózás szerelmese. Ezen szenvedélye mellett verseket ír, kisplasztikákat készít. Alkotásaival kiállításokon vesz részt az ország minden területén. Dunaújvárosban él és alkot. 2003-ban önálló színes katalógusban rendszerezte eddigi kisplasztikáinak fotóit. Antológiák, művészeti lapok állandó társszerzője.